

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Колера.

Са правдом се титрају
Који су у власти;
Слабијима светињу
Примичу пронасти.
Новине све гамижу
Од проданих пера, —
После тога, да богме,
Долази колера.

Децу нашу заводе
Да се од свог туђе,
И да њиних намера
Постану оруђе;
Да с' богаљи стварају
Место карактера, —
После тога, да богме,
Долази колера.

Анђелић се одао
Неком бесу кивном,
Попови се вежбају
У духу противном.
Манастирска богатства
Гута трбух ждера, —
После тога, да богме,
Долази колера.

Сузе раје кукавне
Ни сад се не суше.
У Србији кукају
Све поштене душе;
Настала је најгора
И најцрња ера, —
После тога да богме,
Долази колера.

Ох колеро колеро,
Не било ти трага,
Не желим те у кући
Ни најгорег врага.
— Ал баш ако мораш доћ',
Бар имај системе,
После тебе да сване
Поштеније време.

Д.

Шетња по Новом Саду.

CLII.

Ја и мађарски министар комуникације, г. Кеминь, канда смо у боб врачали: таман Тителјани истакли оне силне мађарске барјаке, што су заостали од изборског кораблекрушенија, да се суше, и таман ја почео штудирати како да напишем тестаменат (јер ми је предстојало да се превезем на виловачкој скели), а дође радостан глас, да сутра стиге министар саобраћаја г. Кемењ у Тител. Дакле сутра стиге! Но, помислим у себи, ако будеш сувим путовао, па дођеш до виловачког прелаза, онда ћеш заиста стићи у Тител — сутра! Међутим похитим одмах к Вилову, да дочекам г. министра и да из његових уста чујем, којим ће бираним речима изразити своје височајше задовољство са саобраћајним расположејем у Шајкашкој уопште и код Вилова и на мошоринској Мутњачи специјално. Док сам ја ту на скели чекао, јер је скела била на другој страни и астрономским дурбином могла се и догледати, дотле је г. министар седео на сомотском канабету сепаратног пароброда и пио ухлађењни шампањер, и тако је путујући Дунавом и Тисом поред бифтека и шомлауског вина визитирао рђаве друмове и прелазе по Шајкашким и банатским барама. Најпосле, ал' верујте на јпосле, стиге скела на ову страну онога мора од баруштине, и ми се помоливши се богу укрцамо у скелу и предамо се својој судбини,

те Јаша скелеција увати за неко уже, што се простиру кошуље, повуче и за по сахата опазим, да смо се заиста од бајира отиснули. Него сам се грозно бламирао приликом ове возидбе: На преостатцима од проваљеног насапа, што је некад чинио ђуприју преко ове виловите баре, опазим ја нешто, где се миче: учини ми се да је низ жељезничких вагона, те јури мимо нас, обиђе нас, и оде испред нас далеко. Изненађено повичем: А од кад имате ви овде „ајзбан“, та ја ништа ни знао нисам! — „Какав ајзбан, господару?“ запитају ме људи, што се десеше самном на скели. — „Та ено тамо на насапу.“ „Није оно ајзбан, господару, него то су да опростити, корњаче, па ено иду пет шест једна за другом!“ — Е тако може кратковид човек да се осрамоти: оно беху заиста корњаче, те идући једна за другом, обишле су нашу скелу, која је тако полако мирила, да је мени ход корњачин на насапу изгледао спрам брзине наше скеле, као јурење каквог жељезничког влака, кад вози господу министре. Овом приликом запитам неку браћу Мошоринце како сад на Мутњачи изгледа. Рекоше ми, да скеле ни ђуприје нема, него се мора преко баре и муља с колима ићи а вода допире до лотре, тако да су и пашажери до појаса у води. Ово ми се јако допало, те дођох на ту мисао, да би наши лекари ваљало да шиљу оне болеснике, којима добро чини седење у води — „сицбедери“ — да се превезу преко Мутњаче, н. пр. кад какав министар добије шуљеве, добро би било послати га, да оде из Ђурђева у Мошорин, па као да је руком однео ону своју болест!

Но и у Банату се јако спремају за дочек г. Кемешија, министра трукаве и ископане комуникације. И ту скеле играју главну улогу и публика им са

свију страна аплаудира. На Бечкеречкој скели на Тамишу код Фаркаждина био сам очевидац, како се власт стара за онај наш народ, што онуда мора да путује. Онда се на скелу спушта са неког повисоког брега, па кад би пут био раван могла би се која кола затрчати, те у Тамиш улетети. Стога је догро било, што су на томе спусти биле силне јаруге, те су ове задржавале, да кола неби нагло силазила. Стога ни мало не замерамо г. солги, што те јаруге није дао пре оправљати, тим мање, што би се тиме јако шкодило коларима и ковачима, јер на равном путу не би се ломили толики точкови, те би онда колари и ковачи оставили занат па ишли сви у солгабирове или би од беспослице и од дуга времена писали молбенице да им се повиси доходарина и други порези, који су већ тако ниско пали, да се човек јако сагнути и много сагибати мора, док их не намири.

Него сад, кад је г. солгабиров начуо, да ће доћи г. Кемеић да види ову фаркаждинску Скелу и Панчевачку чанговску Харивду, дошао је на ту женијалну мисао, да у свету недељу нареди преко 200 људи и кола, те да ови кваре ону земљу, јер им је заповедио г. солга, да копају брег те да преносе земљу са онога места, где ју је милостиви творац небесни још пре толико хиљада, а можда и милијона година, наместио, да је дакле отуд преносе и у оне јаруге изручују. Па то баш мораде у недељу да буде, и то баш у ово радено доба, кад је сваки сељак од јутра до мрака на овој препеци ринтао, те једва дочекао свету недељу да се одмори, по оној божијој заповести: „Шест дни дјелај, а седми господу богу твојем у.“ Чисто ми долази, да је и ту божију за-

ПОДЛИСТАК.

Како сам ја писао тестаменат.

(Свршетак).

IV . Месечина — фењер — амрел.

„Дакле ви сте правник?“ рече ми госпођа кад изиђосмо из позоришта и кад виде да се ја хоћу да опростим. Кад год ме је видела питала ме је шта учим, и ја сам јој увек казивао, али ме је она опет питала и никад није знала шта сам. Пристанем дакле да будем правник.

„Јесам.“

„А умете ли написати тестаменат?“

„Коме? — Да вам није ко . . .“

„Није, него би ја хтела за мене.“

„Ви? Ваљда да распоредите своје имање. Добро, ја ћу доћи сутра са сведоцима,“ одговорим јој и било ми је врло чудно.

„Не, нећу ја то. Мени се вечерас због овога старца у комаду врзе тестамент по глави, па ми се чини да би вечерас добро распоредила. За то би вас молила да ме отпратите до куће и да то побележимо.“

У мало што нисам речима исказао своје чуђење. Куриозна госпођа баба! Љубопитство ми је диктирало да пристанем.

Госпођа је, носи фењер и амрел. Сетим се да сам се ја на те ствари саплео; то су били њени инструменти.

„Ала ви страшно падосте оно пре. А и ја сам добро ђуснула.“

„Можемо и опет.“

„Уф, не слутите. Зато ми дајте руку, бићемо сигурнији“

„Чудио сам се али сам је морао узети под руку. Морао сам лепо изгледати, особито кад ми она даде фењер да га ја носим. Месец се час по крио за облак, те је тад бивало нешто најмрачније, али за нормалног човека ипак видно. Али то је госпођу уплашило, јер чим прођосмо пијацу, она стаде, узде фењер а утрапи ми амрел, извади из ђурчета палидрвца и запали — фењер.

„Шта ћете то?“ запитао сам упрепашћено.

„Уф, ја се страшно бојим; треба нам кад месец зађе.“

Па онда узе амрел, увати њет моју руку а у другу ми даде фењер. Мени је било ужасно, али нисам имао шта. Тек смо корачили неколико пута, а кроз ваздух поче промицати нешто, што је слаб ветар дотеривао. Госпођа опет застаде и окрете лице небу.

„Циганчићи; то је опасно кад се заледи на калдрми.“

Па ослободи своју руку, разапел амрел и увати ме опет за руку. Сад замислите: месечина а ја носим запаљен фењер; нема видног узрока, јер је падало тек по које зрнце, а она разапела амрел. Занимљив пар! Нисам знао шта ћу од невоље. Људи нису знали шта нам је, па су се у проласку освртали и крстили. Кад крај нас прођоше нека кола, госпођа поче климати главом, пошто је бацила поглед, на што се из кола зачу гласан девојачки смех.

„То су моје голубице,“ рећи ће са задовољством госпођа.

повест господин солга преко својих пандура овако дао изменити: „Шест дни дјелај а седми господу богу солга бирову твојему.“ Ови солгабировски десет заповеди сећају ме на причу честитог брата Тиме бирташа, што ми је причао о једном Влаху. Тима је влашки приповедао, па га нисам добро разумео, ал од прилике је тако било, да је дошао једном приликом цар у влашко село, па кад су тога Влаха позвали да иде и он да дочекају цара, а он ће рећи: „Ех чудна ми посла цар, шта ћу да дочекујем, ваљда није солга биров!“ Дакле тамо људи имају више респекта од солге него и од самога цара.

И у Новом Саду је г. министар био и одавде је врло весело и с радошћу — испраћен из наше вароши.

Аб.

У штипци.

□ У Тиса-Есларском процесу лунају стручњаци о томе главу, да ли је нађена лешина имала ноктију или не. — Наравно, Чивутски нокташи не могу да поњају, да ко може бити без ноката.

× До сада се свет бојао азијатске колере, а сад нам страха задаје африканска.

⊗ У Београду се не боје колере. „Издржали смо ми“ — веле — „и горих чуда и покора, па ево нас!“

☞ У министарској наредби о колери, наређује се, да се нарочито она места држе чисто, где стоје

фијакери. Надамо се, да ће се у Широцу, Сурдуку и Лединцима јако пазити на ову наредбу.

С Општина Печанска расписује у „Турском народу“ стечај за учитеља, па вели међу осталим условима, да учитељ „не сме пушити у цркви.“ А зар господа општинари пуше у цркви?

⊕ У истом стечају веле промућурни општинари, да учитељ „не сме читати „Заставу“ и да не сме допуштати ни другима да читају.“ — Нека се не боје господа општинари, поред таквог учитеља, каквог они траже, неће људи умети читати ни штицу, а камо ли новине.

□ Исти стечај је преведен и на Хотентотски језик и изипао у њиховим новинама, јер тамо ће се можда још и наћи који „учитељ“, који ће бити исте памети, као и расписачи овог класичног огласа.

△ Страх ме хвата што је колера преко средиземног мора, па се бојим да не пређе преко мора и овамо к нама. Да је колера у виловачком риту ја се не би тако бојао, јер виловачку бару теже је путницима прећи него средиземно море.

△ Карловачки богослови хтедоше певати на концерту у корист Бранковог споменика, али им забра нише. Право су и имала господа што су забранила, а зар је карловачким богословима сада до певања?! Не волу она господа кад ко пева!

× Сад кад је мађарски министар комуникације

„Лудице једна!“ рече госпођа. Ваљда се стидиш од господина? А други пут кључне што год јој пружим, јер ја с њом ручам и вечерам. Волим је здраво, само је сувише жута, па би желела да побели.

„Дајте јој сирћета са туцаним бибером да није.“

„Е, то би је отровало. Ви сте неосетљив.“ — Вечера се брзо свршила, јер је било само једно јело и за то, што ја нисам био гладан и што је канарица опет задремала.

„Па сад да побележимо те ствари, јер знам да не бих заспала целу ноћ“ рећи ће госпођа, па распреди сто и извади потребне ствари. „Сад пишите: Мојој . . .“

„Чекајте, најпре увод. У име бога свемогућег и при чистој свести . . .“

„Шта? Ви смете?“ . . .

„Молим тако се пише, ја нисам крив.“

„Бришите; не сме нико ни помислити да нисам била при чистој свести. Не треба мени то тако формално; ви сте ми млад да напишете прави тестаменат. Напишите само, Мојој чавки“

„Ви чавки да оставите? Ја не видим кафез са чавком.“

„Уф, како сте ужасни. То је девојка . . .“

„Девојка, а је ли њен кум био при“

„Уф, уф, та то јој није крштено име. Тако је ја зовем.“

„А! Онда са великим Ч. Само ако извршитељ теста мента буде знао која је то девојка.“

Благо њима, оне су у колима и не носе фењер и амрел на месечени! А није требало много размишљања, да се увиди, да су се госпођице нама двома онако грозно смејале Мени дође да бацам фењер и побегнем, а особито кад два лица прођоше крај нас и једно рече: Шта је овима? По фењеру изгледа да не виде месечину, а овамо разапели амрел да се од месечине заклоне! — Дабогме, њему нису пали на ум циганчићи и облаци. На срећу пут је био кратак и ми брзо стигосмо кући госпођиној.

V Вечера са канарицом и тестаменат.

Соба је била чисто српски намештена; ипак се примећавало да се госпођа често изван ње бави а упадали су у очи и многи јастучићи, разног облика, који су били пона мештани по соби. На једном столу било је намештено за вечеру а спреман је био чанак пасуља.

„Најпре ћемо вечерати,“ рече госпођа. „Ја постим, ви се нећете љутити.“

„Никако, јер ви по закону о личној слободи имате право да кувате што хоћете.“ Она ме погледа као да не разумем, мету једну столицу крај дувара, поне се и са клина скиде кафез, у коме је била канарица, па га онда мету на сто. Пасуљ је био веома неслан, те госпођа примети:

„Пасуљ јој прија али не сме бити слан,“ па онда набоду зрно пасуља и пружи га у кафез. Канарица је држала главу под крилом, али госпођа лупи руком по кафезу те се тица тргне, али пасуљ није кључнула.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

био у Сенти и отишао, чујемо да ће и министар финансије тамо да иде, јер чуо је да „у Сенти лију злато.“

× Др. Ђ. Радић издаје нов речник, у ком научно доказује, да реч „написао“ значи то исто што и „превео“.

⊕ Тителска парохија мора бити да је врло мршава, кад никако неће да се попуни. (Ваљда јој не годи ова садања — душевна — храна).

□ Американски мисионари наумише да направе цркву, која ће пливати по Амазонској реци. — Па што да праве нову цркву, кад ево наша црква (под оваком управом) већ и онако плива!

⊙ Књижари су врло благодарни пок. Бранку Радичевићу, јер док се народ стара за његове кости, дотле се Бранко и мртав стара за њихово месо.

§. На ужасан глас о колери у Африци и у Азији састали се ово она први лекарски капацитети Европски на конференцију, да се разговоре о мерама какве да се предузму против оне страшне заразе, и сложише се сви у том, да је најбољи лек од колере читање „Стармалога“, којем се баш сада друга четврт навршује, пошто је он најсигурније дезинфицирајуће средство, јер најбоље чисти ваздух од разних кужних материја.

Аб.

П у с л и ц е.

Ја се још сећам негдашње старе песме: „Од како је орлеан у моди, од тог доба прн комад у торби“. — Та ми је песма пала на ум, кад сам чуо да је последњи Бурбонац Шамбор на самрти. Па зато држим, баш ако Шамбор и умре, ипак неће у Паризу доћи Орлеан у моду.

„Видело“ поlemiшући са опозицијом сад већ прети и вешалима. (Гле, гле, та ти су се људи баш озбиљно одали на целатски занат).

Од како су заопуцали пуцати громови тако често, изгледа ми баш као да се и на небу спрема нека електрична изложба (Громови од горе, колера од доле, — а средње партије још нема. То је баш малер).

У краљевству хавајском у престолници Хоналуду надница је тако скупа, да се за њу плаћа по 100 динара. (Ово за то јављамо, не би ли се који беспослен калуђер одважио да пође тамо трбувом за лебом).

Сад се много о томе збори, да ли је потребан Балкански савез или није. — О за бога људи што се мучите и разбијате главу, — питајте Пештански Лојд, он ће то најбоље знати.

Кажу да је против колере најбоље држати се

„То је она, за коју рекосте да фарба косу. Пишите: Мојој Чавки не остављам ништа.“

„Па што бележите? Кад би се у тестаменту бележили сви којима се ништа не остави . . .“

„Хоћу да се нарочито види, да јој ништа не остављам.“

„Е, то је фино, то ће је пецнути. То је досетка! А хоћете ли да забележите какав услов?“

„Зашто услов?“

„Услов који та љубазна госпођица мора испунити да добије и ужива тај поклон.“

„Уф, шта вам је, Бога вам? Зар је ништа поклон?“

„А! ја сам се збунио.“

„Пиште: Моме мишу . . .“

„Сад опет мишу, мало час чавки. Каквом мишу за Бога?“

„Та будите паметни. Нисам казала мишу, него Миши остављам — пишите — кад се врати с наука из циркуса.“

„Шта, у циркусу или наукама? Зар Србин на учи за вештака јахача? То није лепо.“

„За каквог јахача? Он учи трговачку швајцарску школу“

„Аа!“ Видио сам да је госпођа хтела да каже Цирих.

„Остављам му два сребрна чирака, да крај њих рачуна своју велику добит кад буде трговац.“

„Ачерим, то и ја желим; то је лепо од вас госпођо.“

„Пишите: Моме коки . . .“

„Молим, кокош је женског рода, зато се каже мојој коки“ . . .

„Та ви сте пол . . . То није кокош, то је други дечко.“

„Аа, пардон; ја сам знате очекивао по аналогiji: чавка, миш на кокош.“

„Њему остављам моје јастучиће да њима чешће угреје столице.“

„Како то?“

„То значи: треба често и дуго да седи ради учења“

„Та ви сте, госпођо, великодушни!“

„Бележите: Мојој голубици . . .“

„Дабоме, мора доћи и голубица“ морао сам приметити. А госпођа поче у једанпут као у највећем страху:

„Руку под астал, брзо руку под астала! Уф, уф увати ме саклет! Руку доле! Уф, куку мени!“ Па се наслони на столицу и затвори очи.

Уплашио сам се јер нисам ништа разумео. „Шта вам је госпођо за бога?“

„Руку доле, да не видим тај нокат. Нервозна сам . . . увати ме саклет . . . тако ми овде тупка, тупка . . .“

Једва се сетих. Леву руку сам метуо на артију, те је госпођа Уф видела мој велики нокат. Брзо метем руку доле, да се пробуди из несвести

„Хвала Богу; мал' нисам умрла без тестаментa. Не знате ви да ја могу за ништа да умрем?“

строго дезинфекције. Али ја знам још нешто боље; т. ј. ако прођемо без инфекције.

Ономад је колера телеграфисала и питала: постоји ли још Новосадски брукшанац. — Одговор није био плаћен, ал га можемо скупо платити.

Ђука Ћујем да би фратрови друштва св. Јеролима хтели, да православни народ у Босни уведе у танкеници.

Шука. У нити?

Ђука. Да, uniti.

Ђука. Имаш ли каквих гласова из Златнога Прага после ових нових избора?

Спира. Једва једанпут дођоше Чеси у своје рођеном сабору до већине.

Ђука. Па шта веле Немци на то?

Спира. То их здраво сврби, па

се чешкају.

Ђука. Тако и треба Чеси нису никада ишли за тим, да Немцима своју народност наметну. Али да се мало почешкају они, који су од памтивека гавили све оно што није немачко, то је са свим у реду.

Ђука. А имаш ли што из Загреба?

Спира. Чуо сам нешто. Кад је Анђелић у Загреб стигао, скупили се многобројни Хрвати пред гостионицу, где је одсео. Простота је говорила: Оћемо да видимо влашког папу, — да нас благослови!

Ђука. Па је ли то све.

Спира. Није. Већ ту се десило и један Србена, који овако рече: Камо среће, да је то влашки папа, — бар би ми Срби бирали, или би наметли другог, а горег од њега за цело не би нашли.

„Не знам, и чудим се како ви знате, кад нисте досад ни једанпут умрли.“

„Питате голубица ко је? То је она плава девојка у позоришту. Она с парокном, што ви рекосте. Пишите: Њој остављам моју канарицу. Она мора свакад ручати и вечерати с њом. Али ако јој кадгод да соса од сардела . . .“

„Како би јој још то пало на памет?“

„Она умире за канарицама и воли сос од сардела па може и њој дати, а ја га страшно мрзим; умирем кад га видим; одма ми тупка срце, па зато хоћу тај услов: да јој се канарица одузме и од заостале готовине плаћа нека сирота жена, која ће канарицу чувати и износити празником на мој гроб, да тамо пева за време службе.“

„То је госпођо, поетично.“ Сад сам имао респекта, од духа госпођиног. „Само молим да додамо да се то чини лепо, јер ће канарица црћи, ако се зими изнесе, па ће сирота жена остати без те мале зараде.“

„Напишите то; ви сте ипак осетљиви, бринете се о сиротињи; то је лепо од вас.“

Тако смо почели частити се са комплиментима.

„Сад пишите даље: Мојој Милци остављам шпил картата . . .“

„Шта?“ И том приликом дознам да и у Београду има женскиња, које практикују то отрцано „Фрише фире.“ Задржававам, мислио сам, право да се овим проналаском у своје верме користим.

Ђука. Кад пренесу Бранка сад већ као што је решено на врх Стражилова, и кад му се после дугог пута из Беча кости смире, која би песма његова најзгоднија била да се спомене?

Шука. Ја мислим „Путу крај.“

Ђука. Та да, јер се почиње:

„Ја обиђо многе доле
Многе реке многа врела,
Горе, луке, стене голе,
Многе дворе, многа села.“

Шука. И због тога почетка, али и због тога, што би Бранко са врх Стражилова, на који ће га да сместе, можда опет — као и у тој песми — уздахнуо:

„Нос' местазо доле, доле!“

Аб.

У пливници.

Купас се чика Лекса у пливници, пливајући тако опази адвоката С. где се шета поред Дунава. Он повиче: „Господине, господине, молим вас на једну реч!“ Кад адвокат дође ближе, чика Јова му рече: „Го-

„Сад даље: Народном позоришту остављам педесет дуката.“

„Шта, нашем сиротом позоришту остављате ви ту лепу суму. Ах, госпођо, ја вам се клањам! Кад би било више таквих посетилаца, не би ми гледали само „Роман сиромашнога младића.“ Хтео сам још, али се сетих да се она у таквим дискусијама много не разумева.

„Педесет дуката готових, али под услов . . .“

„Имате услов?“

„— Да управа нареди декоратеру да на моме седишту веже црну машлију и да се то место не продаје за годину дана од моје смрти.“

„И то је поетично. Имате л' још што?“

„Немам. Хвала вам. Али прави тестаменат написаћу доцније. Има још времена. Ја нисам прешла шесету.“

Опростим се после тога и одем кући.

У позоришту, и после представе љутио сам се на госпођу Уф, али последње завештање позоришту у тестаменту њеном учинило је, да сам је морао поштовати те смо постали пријатељи. Она заиста још није прави тестамент написала. Нисам ни ја. Ко пре од нас двоје умре, јавићу вам.

Икса Цетовић

плем. од Ипсилона.

сподине, имам опет један процес, — хоћете ли се примити да ме бравите.“

Адвокат одговори: „Добро, добро, али овде није сада место да се о томе разговарамо.“

„А ја мислим да је сад најзгодније, — јер сад сам го, па ми не можете скинути кошуљу с леђа.“

Д.

То није у реду.

Шта није у реду?

Није у реду то, што Коста Ристић и Змај Ј. Ј. још нису јавно благодарили одбору српск. нар. позоришта, што је исти одбор имао доброту, те је допустио, да се њихове шаљиве игре: „Фрише фире“ и „Шаран“ могу представљати на мађарским позорицима.

То баш није у реду, од К. Ристића и З. Ј. Јовановића. **Стармали.**

Нове музикалије.

„Стармалово“ коло.

Најновија композиција за све дужнике и оне којима је истекла претплата у свима српским крајевима.

Коло коло

Наоколо:

Претплаћујте —

Виловито.

Плаовито.

Брже браћо амо, амо

Да се скупа рачунамо!

Србијанче огњу живи

Дед у писмо дукат приви!

Рваћане, не од лане —

Плати па ћеш бит' без мане.

Ој Босанче, стара славо,

Пошли новце нама право!

Ао Еро, тврда веро,

За „Anweisung“ узми перо.

Ао Сремче, гујо љута,

Претплати се по сто пута!

Црногорче, царе мали,

„Стармали“ те увек фали:

Мачем бијеш, мачем сечеш,

Ал „Стармалог“ манут' нећеш.

Ој соколе Далматинче,

И тебе се исто тиче.

Ој ти красни Дубровчане,

Немој наш лист да престане!

Ој Славонче танани!

Баначане лагани!

Ој Бачвани здраво, здраво,

Трећа четврт иде право,

Руком држи братац брата,

За буђелар сваки нек' с' вата!

Тај вам братски дајем налог

Да с' не каже за „Стармалог“:

„Много хтео, много започео

Српски немар њега је помео!“

Аб.

Адам и Ева.

Адам. Ти си крива слаби створе,

Што с' патимо сад на свету.

Хеј, друкче би све то било,

Друкчију би стигли мету,

Да ме ниси натентала

Да јабуку једем клету.

Ева. Ја сам слаба, па ме даба

На клизаву стазу крену;

Преварих се, намамих се

На јабуку ту румену.

— Ти си кривац, јаки створе,

Што послуша слабу жену.

(„Sch.“)

Красан комшилук.

Полицај се шетао ноћу по улицама па наиђе на два Чивутина странца, који нису имали ни путна листа.

„Где станујеш ти?“ запита он једног Чивутина.

„Нигде“ — беаше кратак одговор.

„А где ти станујеш?“ запита другог Чивутина.

„Ја сам таки у комшилуку до њега.“

Госпођа и куварица.

Госпођа. Ето, јуче си пресолила супу, а сад си опет изгорела печење. Фаника, Фаника, ти се мени сваки дан све горе допадаш.

Куварица. О за бога милостива, па ја не могу свима у кући угодити. Ето господин ми је баш јутрос рекао, да се њему сваки дан све боље допадам.

У дућану.

Муштерија. По што је риф овога атлаза?

Трговац. Шест форкната.

Муштерија. (У себи) Иште 6 форината, — а сигурно мисли 5, — да ће га за 4, — можда и вреди 3 фр. — ја би му дао 2 фр., — па ајде да му понудим једну форинту.

У полицији.

Капетан. Ти си украо буђелар од крчмара Н.

Чивутин. Нисам господине, верујте.

Капетан. Ал ево смо нашли његов буђелар у твојем џепу.

Чивутин. Не знам, господине, ништа, ни о каквом буђелару. Ако сам га можда стрпао у свој

ден то је било неотице, у расејаности. та ви знате, да смо ми Чивути расејани по целом свету.

Доказао му је.

— Ви сте ме преварили. Ономад сам купио код вас сат, који не вреди ни луле дувана.

— А како то, молим!

— Ето, ишо је само по дана, па је стао.

— Е мој господине видите како грешите! Пробајте ви ићи по дана па да не станете.

Французи су најбоље каламбуристе

Гласовити кардинал Janson дође једном у Лијон, одседне у гостионици, али ту му је било „дуго време.“

— Он запита: „Имали каква странца, који би са мном ручао?“ Одговорише му да је ту славни књижевник Voileau. Кардинал га учтиво позове и Voileau седе с њиме да руча. Кад су се мало боље познали почеше се и шалити. „Али за бога господине“ — рече кардинал — „ви имате траљаво име. Боље би било да се зовете Voivin (пи вино), него што се зовете Voileau (пи воду)“ — Voileau сад тек запита кардинала за његово име и кад је чуо да се зове Janson онда се опет он поче смешкати. „Бога ми, та ваше је име још траљавије. Како можете трпити то име. Много би наметније било да се зовете Jean Farine (Јован Брашно), него што се зовете Jean son (Јован мекиње).“

На путу.

А. Хоћемо ли ићи доле да спавамо? Већ је скоро десет сати.

Б. Нећу још; — не спава ми се.

А. Ти си нешто забривут. Ваљда премишљаш: шта сад ради твоја жена.

Б. А, то не премишљам, јер то знам као да сам у боб врачао. — Она се сад лепо карта. Него премишљам: шта сад раде моја деца.

Позив на претплату.

Позив на претплату, то вам је песма никад не испевана. Истина стара песма, али се понавља свака три месеца. Али што је ко дуже пева све му је већа дика.

И публика је наша дика, — а та дика и како споро расте, ипак је све већа и већа. Она, истина, још и сада пушта да „Стармали“ по мало грца, али му не да, да се удави (а то данас више вреди него милост, мал, не реко чија.)

И тако ћемо ми да запливамо и у другу половину ове године. А пливаћемо и од сада уз воду, док год та вода не пође током, којим треба да иде. — Ово је речено у месту програма, који и тако није потребан међу старим знанцима.

Што се тиче Србије, уверени смо да ће по

неке наше бројеве и од сада гутати поштанска и виделовска помрчина; али смо тако исто уверени, да то дуго трајати не може. Што више дописа од једномишљеника из Србије, што већи број преплатника оданде (па ма сваки трећи добијали) то ће бити већа, уредништву морална, наклади материјална помоћ — и доказ, да наш духовни живот ни у шали ни у збиљи не верма границе, које су на мапама разним бојама наша-ране.

Уредништво „Стармалог.“

Добро рече уредник, да је публика наша дика. А тачна претплата је опет дикина дика (и „Стармалово“ животно питање) — за то не дајте да запевамо:

Море дико, где си за толико?

А још би горе било, кад би морали рећи:

Наша дико наша неприлико!

Цена је „Стармалог“ од јула до краја године 2 фр (за Србију и друге крајеве 5 динара) а за три месеца 1 фр. (2½ дин.)

Скупитељима дајемо радо рабат 10% од скупљене претплате, и молимо свакога да се заузме око скупљања претплате.

Наклада „Стармалог“ штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Новије књиге

и листови које уредништво добије у замену.

Књижара Браће М. Поповића код св. Саве у Новом Саду, послала нам је на приказ своје најновије издање: „КОЛО“ из „ђачког растанка“ Бранка Радичевића, за гласовир просто по мелодији написао Др. Јован Пачу, Цена 80 нов. Насловни лист има слику Бранка Радичевића, у оквиру народне тробојке.

Шала и сатира од Абуказем, свеска 5. Издање књижаре Јоцића и друга у Н. Саду 1883. цена 40 н.

Три проповеди Самуила Пантелића архимандрита Хоповског. у Н. Саду штампарија. А. Пајевића, 1883. цена?

Српске нар. песме. I. Иво Сенковић и Ага од Рибника. Са седам слика од проф. Вл. Тителбаха, у Београду у краљ. српск. држ. штампарији 1883. цена 15. новч.

Соко. Илустровани лист за младеж. Излази у Београд сваких 15 дана. Цена до краја године 4 динара. Уредник Драг. Дамјановић Власник Љуб. Бојовић.

Правила. „Вел. Бечкеречке српске занатлијске Задруге.“ (превод с мађарског). (Правила ова — овако удешена — несме нико употребити без допуштења од задруге ове.) У Новоме Саду, штампарија А. Пајевића. 1883.

Ктитори и приложници, православне српске цркве суботичке од најстаријих времена до данас, као и исказ о стању фондова и фондација, што стоје под руковањем прав. црквене општине суботичке Саставио Ђуро Гојковић, народни учитељ и црквено-општински бележник. (У месту спомене приликом свечаног освећења капеле, коју је правосл. срп. црк. општина суботичка подигла народним добротворима Јовану Остојићу и жени му Терезији рођ. Зозук на Петров дан 1883, у Новоме Саду штампарија А. Пајевића 1883.

Књижевни огласи

Изишла је књига

ДЕЛА
ЂУРЕ ЈАКШИЋА

књига VIII

ДРАМЕ

Цена је и овој књизи динар и по.

Од I до VIII књиге могу се добити још све књиге:
Штампа се и IX књига и скоро ће бити готова.Претплата нека се шаље књижарници Велимира Ва-
ложића у Београду.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА:

Књиге за школу:

Буквар са сликама за срп. осн. школе од Дра Ђ.	
Натошевића гл. школ. референта, ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе . . .	10 "
Црквено-словенски буквар са читанком од Дра	
Ђ. Натошевића гл. школ. реф. ново издање,	16 "
Читанка за други разред српске основне школе	
од Дра Ђ. Натошевића гл. школ. реф. . .	24 "
Рачунски примери за учен. 3 њег раз. ос. шк.	8 н.
" " " " 4-ог " " "	8 "
" " " " 5-ог " " "	10 "
" " " " 6-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељ. и више девојачке школе	
израдио Владан Арсенијевић, проф. учитељ-	
ске школе у Карловцу, цена	80 "
Велика катавасија	1.— "
Мала катавасија	20 "
Ђимнастичке игре са сликама Део I.	1.— "
Одабране народне песме за учење на изуст	
у срп. основ. школама, друго издање . . .	10 "
Дисциплинарна правила за учитеље срп. ос-	
новних школа	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко поручи на више ових књига за готов новац
или уз поштарско поузеће (per Nachname), до-
бија 15—20, а код неких од ових књига 40% ра-
бат.

Штампарија А. Пајевића

у Новом Саду.

I-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа
од 3. (15.)
до даљепочињући
Марта
наредбе.У ЗЕМУН: уторником, средом, петком, суботом
и недељом после 1/25 сати п. п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после 1/25 сати п. п.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и не-
дељом после 1/25 сати п. п.У БУДИМПЕШТУ: понедељником, средом, чет-
вртком, суботом и недељом у 1/211 сати пр. п.

ОТПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

КО ГОД ПАТИ ОД ЗУБОБОЉЕ

дајем му

500 ДУКАТА

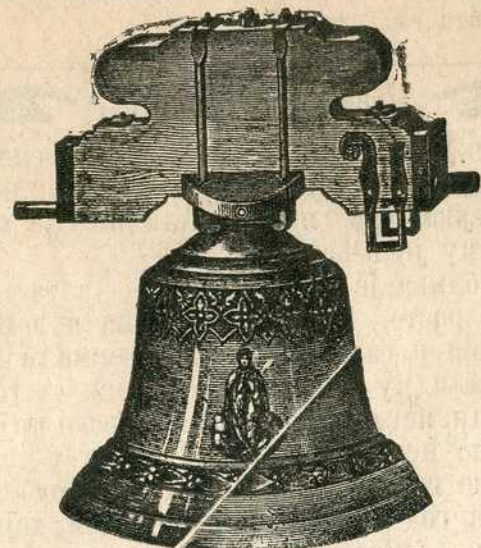
ако и после употребе Коте-ове водице за зубе (Kothe's
Zahnwasser) и опет осети бола у зубима или неприја-
тан задах уста.А ко жели чисте, лепе и здраве зубе имати,
нека употребљује Коте-ов прахак за зубе као и
четке за зубе најбољег производа, 1 ком. стаје 30—50
нов. Прахак за зубе 1 кут. 30 нов. а водица за
зубе 1 флаша 35 новч.Све ово може се добити у Новом Саду у трго-
вини БРАЋЕ М. ПОПОВИЋА.

С поштовањем

Jok. Georg Kothe,
Hof-Liferant.

2—2

ЗВОНА

по најновијој и старој системи, са
гвозденим и дрвеним круницама,хармонијски улашени, а од најфинијег
метала са најчистијом парадом

израђује ливница

2—12

ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА У ВРШЦУ.